

delt efter udlændingelovens § 9 b, mens Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, hvorvidt der kan meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne påklages til Integrationsministeriet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til nr. 48

Det følger af udlændingelovens § 50, stk. 1, at hvis udvisning efter udlændingelovens § 49, stk. 1, ikke er iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder før og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Frem sættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Efter udlændingelovens § 50, stk. 2, finder bestemmelsen i straffelovens § 59, stk. 2, om stedlig kompetence tilsvarende anvendelse. Begæringen om udvisningens ophævelse kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. Udlændingelovens § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Senest den 30. april 2006 skal direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område være gennemført i dansk ret. Det følger af direktivets artikel 33 (i direktivets kapitel VI om begrænsninger i retten til indrejse og ophold af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed), at hvis der er truffet afgørelse om udvisning som retlig følgevirkning af en fængselsstraf, og udvisningen iværksættes mere end to år efter, at beslutningen om udvisning blev truffet, skal den berørte medlemsstat efterprøve, om den pågældende person fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og den skal vurdere, om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige udsendelsesafgørelse blev truffet.

Da direktivets artikel 33 på en række punkter rækker videre end bestemmelsen i udlændingelovens § 50 – først og fremmest derved, at prøvelse ikke afhænger af den udviste persons eget initiativ – foreslås en supplerende bestemmelse til udlændingelovens § 50 indsat i § 50 b.

Det foreslås i § 50 b, stk. 1, at anklagemyndigheden, hvis udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke er iværksat to år efter afgørelsen, indbringer spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat. Retten tager i den forbindelse stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Direktivets artikel 33 skal ses i sammenhæng med direktivets artikel 27, 28 og 29.

Direktivets artikel 27 viderefører det allerede gældende princip om, at begrænsninger af den frie bevægelighed inden for Fællesskabet – herunder udvisning med indrejseforbud – kun er mulige af hensyn til den offentlige orden sikkerhed eller sundhed; der kan ikke lægges økonomiske hensyn til grund.

Foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde anvendelsen af sådanne foranstaltninger, jf. direktivets artikel 27, stk. 2, 1. pkt.

Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generalpræventiv karakter, må ikke anvendes, jf. direktivets artikel 27, stk. 2, 2. pkt.

Direktivets artikel 28 har til formål at yde en øget beskyttelse mod udsendelse – herunder udvisning med indrejseforbud – idet medlemsstaterne, før de træffer en afgørelse om udsendelse for en EU-borger eller et familiemedlem til denne, skal vurdere den pågældende persons integration i samfundet på grundlag af en række kriterier, som nærmere eksemplificeres i bestemmelsen.

Efter direktivets artikel 28 skal værtsmedlemsstaten således, før den træffer afgørelse om udsendelse med grundlag i den offentlige orden eller sikkerhed,